

MICHAL KOUBEK

Zjistíte, co o učitelé naší školy možná ještě nevíte. Posadili jsme ho totiž do našeho Horkého křesla.

ČTĚTE NA STRANĚ 4

PAN DAKAR

Pod tímto označením ho znali na celém světě. Komu se tak říkalo a kdo to vlastně byl Pan Dakar?

ČTĚTE NA STRANĚ 11

Slovo úvodem

Vážení čtenáři, vstup do letošního roku 2022 kopíroval složitou covidovou situaci posledních měsíců. První letošní krůčky tedy byly nadále ve znamení opatření a ústupků, což s sebou přineslo také rušení společenských akcí. U nás ve škole se tak nekonaly naše tradiční akce jako ples a karneval. Bylo nám to hodně líto, ale bohužel to jinak nešlo. Ale na všem zlém je často možné najít i něco dobrého, ne? Takže, nesmutněte a už větrejte vaše společenské oděvy. Májový ples naší školy se blíží. Co ale zůstane uloženo na příště jsou karnevalové kostýmy. Náš karneval je prostě tradičně zimní veselice před fašankem a to už prostě přesunovat nelze. Radost z rozvolnění opatření kvůli epidemii z posledních dnů však nevystřídal zcela normální život, po kterém už měsíce toužíme. Chce se mi tak trochu říct: „Zlatý Covid“. Přátelé, ten svět se asi tak trochu zbláznil, ale my se nedáme. Je to na každém z nás.

autor článku:
BARBORA KŘEMEČKOVÁ

ČÍM
BUDU?

Někteří to již mají za sebou, některé to ještě čeká. A rozhodně je to ani nemine. A o čem teď mluvím? O výběru budoucího povolání! Prvně se pojďme podívat, co je u žáků hlavní TOP.

Jak se ukázalo, hodně oblíbenými školami jsou například Obchodní akademie v Uh. Hradišti, SŠPHZ či gymnázia. I když žáci volí převážně školy střední, mezi učňovskými obory vedou u dívek obor cukrářky, kosmetičky či kadeřnice, u chlapců jsou to například truhlář, instalatér či opravář motorových vozidel. Naopak třeba takový zedník, letecký mechanik či barman se krčí mezi těmi, na které se žáci hlásí nejméně. Výběr oborů se prý nijak zvlášť nemění a pokud teda už nějaké přibyly, byly to obory, které nějakým způsobem zbyly.

Co se samotných žáků týče, poptali jsme se na pár zvědavých otázek. Některé odpovědi byly docela podobné, například to, že téměř drtivá většina bude na svoji budoucí školu dojíždět hromadnou dopravou. Internáty se tedy většiny našich žáků nedočkají. Stejně i tak výběr byl čistě na devěťáčkách, většina si vybrala svůj obor sama. Ale někde i rodiče pomohli a doporučili. Není nad zkušenost! Některí žáci si pomohli s výběrem tím, že to byl jejich vysněný obor. Ale ne všichni své sny následovali. A pokud se tedy neřídili svými sny, sáhli po těch oborech, které je zaujaly či budou bavit. „Keramiky mě láká a chtěla bych na UPRUMku,“ napsala jedna žákyně. (Možná) budoucí truhláři volili svůj obor

kvůli tomu, že je práce se dřevem baví. Nebo to, že by v budoucnu rádi pracovali s dětmi, což byl případ i jedné devěťáčky. Nebo třeba se přihlásili na ten obor, o němž věděli, že jim dá budoucnost. Zkrátka možností bylo opravdu hodně a věřím, že každý si vybral to, co ho bude bavit.

Každého to jednoho dne čeká a doufám, že i vy si jednou vybere to, co vám bude nejbližší a bude vás nějakým způsobem naplňovat. A pokud ne, tak aspoň to, že to jednou bude užitečné pro vaši budoucnost.

autor článku:
EVA MÁČALÍKOVÁ

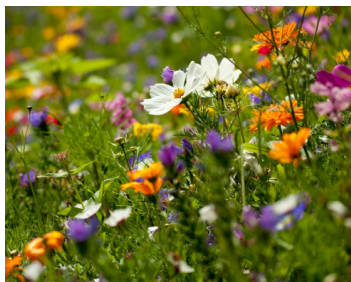
VÝZVA

Každoročně 2. dubna se ve světě slaví Světový den porozumění autismu. Také u nás se k tomuto happeningu hlásí čím dál více institucí i jednotlivců. Letos sice připadá na sobotu, ale pojďme se připojit také v rámci školy hned v pondělí 4. dubna! Stačí, když se obléknete do modré barvy, použijete i nějaké modré doplňky, případně si připnete jen modrou slůžku a my už ve škole doladíme zbytek. Více o akci Light it up Blue se dočtete na straně 3.

ROZSVIŤTE SE MODŘE!

pondělí 4. dubna 2022

POSLÍČCI JARA

K jaru, ale nejen k němu, patří neodmyslitelně květiny. A znáte je vůbec? Květiny jsou nádherné a udělají radost každé ženě. Každý z vás už určitě někdy viděl a pozná třeba sedmikrásku, fialku, pampelišku. Ale znáte

třeba podběl, zvonek nebo hyacinty? Já vám řeknu, jak takové květiny poznat.

Hyacinty jsou hroznovité květiny, takové barevné bambulky. Mají nejčastěji růžové, fialové a bílé barvy květů.

Další květinou jsou **muškáty**. Tyto velmi krásné květiny se dávají často na terasy, balkony a parapety. Mají různé barvy, nejčastěji asi červenou a růžovou. Tyto barvy jsou takové jemné a hodí se všude.

Lilie není sice úplně jarní květina, ale musím ji sem prostě dát. Je to vznešená voňavá květina a patří k těm větším.

A znáte **bledule**? **Bledule** je taková bílá čepička se žlutými tečkami na konci, která je svěšená dolů.

Petrklíč je další typická jarní květina. Je žlutý, ale nemá jen jeden květ jako je zvykem u většiny květin, má totiž více malých květů, které jsou na jednom stonku.

Další jarní květinou je **sněženka**, která vyrůstá hned po zimě. Když uvidíte sněženku, hned je vám jasné, že jaro zavítalo sem k nám. Sněženka je bílá kytky. Je to taková hubená květina, ale hezká. Má jen tři lístky a je svěšená květem dolů. Tak už víte, co je co za květinu?

autor článku:
KLÁRA KŘEMEČKOVÁ

MASOPUST NEBO FAŠANK?

Určitě jste někdy slyšeli slova masopust nebo fašank. V Tupesích za běžných okolností bývá pravidelně každý rok. Je nějaký rozdíl mezi slovem fašank a masopust? Já sama jsem to doteď nevěděla. Fašank je jiným slovem masopust a říkáme mu tak hlavně na Slovensku. Jinak je fašank zakončením období masopustu. Masopust je třídní svátek, jakož i slavnostní období mezi Vánoce a postní dobou velikonoční. Pro obyvatele

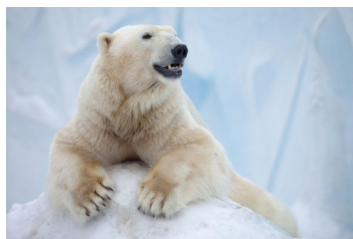
vesnic to býval v minulosti svátek hodování, při kterém bylo třeba dosyta se najíst. Pak následoval čtyřicetidenní půst. Masopust, neboli fašank, se slaví tak, že se sejdou lidé z vesnice (města) v různých maskách. Obcházejí všechny domy, přitom zpívají a berou si výslužky, která je většinou v podobě slaniny a vajíček. Lidé fašankářům nabízejí koblihly a drobné pohoštění, dospělí často dostávají i trochu „ostřejšího“ nápoje na zahřátí. Průvod

doprovází lidová muzika složená z hráčů na housle a dechové nástroje. Maškary zvou na večerní zábavu s pochováváním basy.

autor článku:
BARBORA KOCOURKOVÁ

Víte, že ...

... cvrček má uši pod koleny?

... lední medvědi mají problém s přehříváním?

... mravenci nikdy nespí?

... žraloci mohou nejíst i půl roku?

... žirafy spí 20 až 30 minut denně?

... žáby nemusejí pít?

... sloní zub váží 4 kilogramy?

... slimák má čtyři nosy?

... kočky stráví 30% svého života péčí o tělo?

autor článku:
ELIŠKA FOLTÝNKOVÁ

Velikonoční pranostiky

Na Boží hod velikonoční prší, sucho úrodu poruší.

Je-li na Velikonoční neděli jasno, bude laciné máslo.

Prší-li o velikonočním Hodu, bude v létě nouze o vodu.

Hezky-li na Boží hod velikonoční, s prací na poli zčerstva začni.

Na Zelený čtvrtek hrachy zasívej, na Velký pátek se zemí nehýbej!

Prší-li na Bílou sobotu, bude v létě nouze o vodu.

Je-li Zelený čtvrtek bílý, bude teplé léto.

Omrzne-li na Velký pátek stromový květ, ovoce se neurodí.

Kdo na Velký pátek orá, tomu se chleba nedostává.

autor článku:
KLÁRA KŘEMEČKOVÁ

FOLKLÓR

Folklór je označení pro hudební a taneční kulturu, která se zpravidla na vesnicích objevuje třeba při vinobraní, jízdě králů atd.

Cimbálka

Cimbálová muzika, neboli cimbálka, nesmí chybět u žádné tancovačky. Skládá se většinou z primáše (neboli prvních houslí), z druhých houslí a klarinetu, cimbálu, kontrášů a basy.

Kroje

K tanci nesmí chybět kroj, který má ozdobné krajky. Každá vesnice má zpravidla svůj kroj.

Verbuňk

Verbuňk je mužský tanec, který patří k folklóru. Většinou se dělí na zpěv, tanec, druhou sloku, druhý tanec a fryšku.

Zpěv - verbíř si vybere písničku předem a s doprovodem cimbálky ji zazpívá.

Tanec - každá choreografie je

jiná, tu si verbíř určí předem nebo může improvizovat.

Druhá sloka - po tanci zazpívá i druhou sloku.

Druhý tanec - většinou se tančí dokola, různé výskoky a výskoty nesmí chybět.

Fryška - když cimbálka dohraje písničku, může si verbíř zavolat: „muziko, a ještě jednu fryšku,“ což znamená, že chce ještě jednu poslední tanec, ale

v rychlejším tempu.

Zakončení - verbíř skoro vždy zakončí výskokem, plácnutím do země a pořádným výskotem, potom se ukloní a odchází z podia.

autor článku:
MATOUŠ POSPÍCHAL

ROZSVIŤTE TO MODŘE

PAS – pro mnohé z nás v této formě nečitelná zkratka. Pokud ji ale trochu rozklíčujeme a zjistíme, že se za ní skrývá Porucha autistického spektra, už se některým trochu rozsvítí. A pokud se rozsvítí modře, je to úplně v pořádku. Tato podivná vrozená porucha mentálního vývoje, jejíž příčiny se zatím nepodařilo odhalit, postihuje v současnosti asi každé 100. narozené dítě. To znamená, že u nás je jich asi 100 000 a ve světě se celkový počet autistů pohybuje na hranici 70 milionů lidí. A to už jsou docela velká čísla, nemyslíte? A věřte, že o mnohých to ani nemusíte tušit a nemusíte to na nich poznat. Tato porucha je totiž šibalsky skrytá a často s ní největší boj svádí právě nemocní samotní. A jak se vlastně projevuje? Jde o poruchu v oblasti vnímání, představitivosti a sociální komunikace. Tito pacienti tedy nejsou postižení ve smyslu zdravotního handicapu, jejich problém je skryt uvnitř a ovlivňuje jejich zapojení se do běžného života. Autista nechápe běžné situace, často

nerozumí tomu, co právě vidí, slyší nebo prožívá. Často se říká, že autista žije ve svém světě. Ano, tak nějak si to představit můžeme. Ale on žije společně s námi ve stejném světě, jen se na vše kolem prostě dívá trochu jiným pohledem. Autista potřebuje jistotu, že to, co vnímá, je tak, jak to vnímá. Nepochodíte u něho s nějakým přirovnáním, náznakem, vtipem, změnou proti původnímu plánu apod. Nechápe, proč by se něco takového mělo stát, když to přece běžně bývá jinak a význam této věty přece znamená přesně to, co se v ní říká. A tato skutečnost ho znejistí, znervózní, vykolejí. Mnozí tento tlak nezvládnou, a to s sebou nese nějakou reakci.

Takže je určitě na místě, pokud o někom takovém víme, respektovat ten „jeho svět“ a pomoci mu žít plnohodnotně v tom společném světě nás všech. Každý takový jedinec je totiž určitou výzvou pro nás všechny, zda jsme toho schopni. A věřte, že oni nám to jako lidstvu často náležitě vracejí. Jak se totiž říká, pokud někomu není v něčem příliš dopřáno, dostane se mu mimořádných schopností v něčem jiném. Jsou pro to i hmatatelné důkazy. Víte třeba, že mezi autisty patřili takoví velikáni jako fyzik Albert Einstein, hudební skladatelé a velikáni Wolfgang Amadeus Mozart a Ludwig van Beethoven, fyzik a matematik Sir Isaac Newton, velký malý

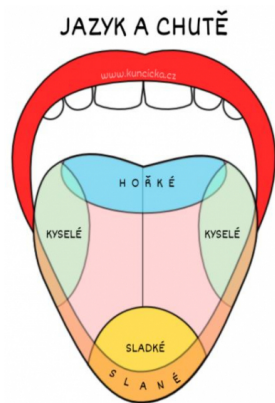
vojevůdce Napoleon, evoluční biolog Charles Darwin, renesanční umělec Michelangelo nebo filozof Sokrates a další? A to už jsou tedy osobnosti, co? Asi nejznámějším autistou je filmová postava Rain Mana v podání Dustina Hoffmana. Hoffman se na tuto roli dlouho připravoval a do puntíků studoval právě autentické chování a reakce autistů. Film je v tomto smyslu unikátním zrcadlem světa autistů a díky svému zpracování získal také řadu ocenění. Problematika PAS se stala také nosným tématem Světového dne porozumění autismu, tzv. Modrého dne, který probíhá na celém světě od roku 2007. 2. duben byl OSN stanoven jako start kampaně „Light it up Blue“. V tento den se na celém světě řada správních budov a veřejných míst halí do modré barvy, budovy svítí modrým světlem, lidé na sebe oblékají modré oblečení a doplňky. Modrá je totiž barvou komunikace, oblasti, se kterou mají právě autisté největší problém. Přidáte se také?

autor článku:
BARBORA KŘEMEČKOVÁ

Všechny chutě světa

Já mám chuť na něco... Známe to všichni asi moc dobře. Chuť, jeden ze základních lidských smyslů, nás umí často hezky potrápít a zmást. Nevím jak vy, ale já se ve škole vždy učila, že máme čtyři základní chutě – sladkou, slanou, kyselou a hořkou. Dělalí jsme vždy pokusy a zjišťovali, která část jazyka nám konkrétní chuť odhalí. Na špičce jsme se šklebili po olíznutí soli, po stranách to štípalo po citronu, příjemně sladko jsme měli v puse po olíznutí lízátko středem jazyka a úplně vzadu nám občas něco zhořklo. Ale nic není jako dřív. Vězte, že už to tak úplně neplatí. Máme totiž chutí pět a brzy možná i šest. Fakt!

Vědci bádali a bádali, až nakonec v roce 2000 vybádali, že rozeznáváme ještě chuť UMAMI. Označení pochází z japonštiny a ve volném překladu znamená něco jako LAHODNÝ. Jeden z receptorů na jazyku reaguje na kyselinu glutamovou, která se nachází v několika běžné konzumovaných potravinách. Chuť umami pocítíme třeba

po konzumaci masa, ryb, sýrů, zeleniny (hlavně zralých rajčat, špenátu a celeru), sušené šunky, vývarů a bujónů nebo právě také rybích, ústřicových a sójových omáček, které hojně užívá japonská kuchyně. První vjem této chuti máme dokonce hned po narození v podobě mateřského mléka.

To by ale nebyl člověk člověkem, aby se vše nenaučil vyrábět i průmyslově. Tak se také stalo, že onen japonský vědec bádál ještě více a v roce

1909 se mu povedlo patentovat známý zvýrazňovač chuti, kterému se nevyhneme téměř v žádném polotovaru. Ano – je to ten známý glutamát sodný. Mnohými chválený pro své schopnosti dochucení jídel, ale jinými zase zatracovaný pro ne zrovna velké zdravotní přínosy. Tak teď už tedy víme, proč nám některé polotovary tak moc chutnají.

Jak je to ale s naší chutí obecně? Určitě se shodneme, že každý z nás má citlivost na určité chutě jinou. Dokonce je známo, že chutě vnímají odlišně muži a ženy. Zatímco muži vnímají jasněji především chuť hořkou (pivo, alkohol), kyselou (okurky v nálevu) a sladkou-škrobovou (cereální tyčinky, tatranky), ženy mají chuťové vjemy mnohem pestřejší. Je to dáno především tím, že mají za úkol chránit své děti. Ale muži se této dovednosti mohou také naučit – jen jim to dá prostě více práce.

Chutě se samozřejmě mění a vyvíjejí také věkem. Děti vnímají především chuť sladkou. Ostatní sice pocítují, ale vnímají je tak ostře, že jim mozek vyšle obranný signál v zájmu záchrany zdraví. Děti se tak často šklebí nad hořkou pivní pěnou od táty nebo po ochutnání ostrého jídla

z talíře rodičů apod. Intenzivní chuť je člověk schopen plně vnímat až někdy kolem dvacátého roku. Pak teprve si vychutnáme třeba výraznou chuť kozího sýra, různého koření atd.

Ale pozor! Do toho všeho nám možná brzy opět vstoupí vědci a přinesou nám další, tentokrát už šestou chuť. Oni už o ní vlastně docela vážně mluví. Šestá chuť by se měla jmenovat ŠKROBOVÁ. V asijských zemích ji přirovnávají k chuti rýže, běloši si ji spojují hlavně s chlebem a těstovinami. Je prakticky o přesné odlišení chuti složených sacharidů. Prostě a jednoduše – díky těmto receptorům poznáme chuť mouky, která nám doteď vlastně sama o sobě nijak nechutnala.

Ať už máme chutí kolik chceme, důležité je si uvědomit, že chuť je jedním z našich průvodců ve světě, který díky ní poznáváme. A určitě není občas na škodu vyzkoušet i něco nového. Třeba nám to zachutná.

autor článku:
BARBORA KŘEMEČKOVÁ

Filmové recenze letošního roku: The Batman (2022)

Režie: Matt Reeves
Doporučený věk: 12 a více

The Batman byl nejočekávanějším snímkem tohoto roku. Povedlo se mu však naplnit očekávání?

Ze začátku musím říct, že jsem velký fanoušek filmů od Christophera Nolana (Batman začíná 2006, Temný rytíř 2008, Temný rytíř povstal 2012). A proto se nevyhnu porovnávání. The Batman je zcela výjimečný. Film se mnohem více drží komiksově předlohy. Batman je zde znázorněn jako symbol využívající strach a ne jako v Nolanových filmech, kde byl spíše „bdělý strážce“. Také jsou zde prohloubeny jeho detektivní schopnosti a město Gotham je zde více jako zrcadlo ukazující morální standardy. Záporáci jsou ve filmu opravdu obrovským plusem. Hádankář zde působí jako děsivá a nepředvídatelná hrozba. Tučňák je tentokrát spíše vedlejší postavou, ale i přesto

Matt Reeves využil její schopnosti na 100 %. Selina zase působí jako pomocná ruka. Abych film jen nechválil, je tady i pár mezer v příběhu. Film je také velmi dlouhý, přesněji 175 minut, a částmi se velmi táhne. To z něj nedělá ale špatný film, ba naopak mezery se mohou zaplnit v dalších filmech. A proto odpovídám na otázku.

Ano, Batman určitě naplnil svá očekávání. Svědčí o tom i recenze na ČSFD a Rotten Tomatoes. Batman prostě i po tolika letech nezklamal. Uvidíme příště.

autor článku:
ONDŘEJ KLOFÁČ

Měříte můj život v hodinách a sloužím vám tím, že zanikám. Jsem rychlá, když jsem hubená a pomalá, když jsem tlustá. Vitr je můj nepřítel.

Rádi mne máte, života by beze mne nebylo. Ale kdo se na mne dívá, vždycky se mračí. Kdo jsem?

Můžeš mne uchopit svou levou rukou.
Pravou to ale nikdy nedokážeš.
Kdo jsem?

Horké křeslo pro ... Michala Koubka

Naše Horké křeslo tentokrát hostilo dalšího z dlouholetých pedagogů naší školy. Ptala jsem se hlavně na věci kolem sportu a cestování. Proč asi?

1. Sportujete i ve volném čase?

Sport a pohyb obecně beru jako přirozenou a samozřejmou součást svého života. Hraju tenis, florbal, lyžuju, jezdím na kole a s přibývajícím věkem mám víc a víc rád turistiku.

2. Spousta lidí v dnešní době řeší svůj jídelníček. Máte ho jako sportovec v něčem speciální?

Speciální jídelníček nemám, ale snažím se jíst pravidelně, přiměřeně, pestře a nejíst ve večerních hodinách. Metabolismus se s věkem zpomaluje, a to by měl mít každý na paměti.

3. Učíte už mnoho let. Baví vás to ještě? Potkáváte a poznáváte žáky ze svých prvních tříd?

Máš pravdu, v letošním roce to bude 22 let, co jsem nastoupil

po vojenské službě na naši školu a stále přesvědčuji sám sebe, že tato práce má smysl. Měl jsem před pár lety období, kdy jsem hledal motivaci velmi složité, ale kolikrát stačí maličkost k opětovnému nalezení chuti do práce.

Své bývalé žáky samozřejmě potkávám a s některými dokonce spolupracuji. Příkladem mohou být bratři Hřebíčkoví, kteří s naší školou už několik let jezdí pravidelně na lyžařské kurzy jako instruktoři.

Paní učitelky Hejdová, Kedroňová a Chmelová jsou také mé bývalé žákyně. A samozřejmě mám radost, když si vzpomenu bývalé třídy, kterým jsem dělal třídního učitele, a pozvou mě na třídní sraz po letech.

4. Proč jste si na vysoké škole vybral studium přírodopisu a tělocviku?

Sportoval jsem od dětství, a proto jsem měl poměrně jasno o studiu tělocviku. Jako druhý předmět do aprobace jsem

zvažoval zeměpis nebo přírodopis. Nakonec jsem zvolil maturitu z biologie a přírodopis byl jasnou volbou.

5. Měl jste nějaký neoblíbený předmět?

Matematika a fyzika nepatřily mezi mé oblíbence, a to byla moje maminka učitelka matematiky.

6. Jste sportovní rodina? Máte podporu?

Myslím, že jsme sportovní rodina. Syn hrál závodně několik let florbal a volejbal souběžně, po nástupu na gymnázium si vybral pouze volejbal. Manželka chodí pravidelně na cvičení pilates a společně rádi chodíme

na turistické pochody (velice rádi jezdíme do Tater).

7. Učíte i zeměpis. Cestujete rád?

Cestuji velice rád, ale dávám přednost přírodě před městem.

9. Chystáte se letos někam?

V letošním roce snad procestujeme Polsko, Novohradské hory a možná Julské Alpy ve Slovinsku.

Děkuji za váš čas.

autor článku: ELIŠKA
TOMANÍKOVÁ

Něco končí, něco začíná ...

Každoročně v tuto dobu jsou naši devátáci plni očekávání a určité nejistoty. Něco, co pro ně doteď znamenalo určitou jistotu, tak nějak končí. Naopak na ně čekají nové výzvy a životní cesty. Každý z nich svým způsobem bilancuje, ohlíží se zpět a zároveň vyhlíží vpřed. V rámci zadání v hodině Českého jazyka se všichni pokusili své úvahy přenést na papír. A jak to dopadlo? Některé z nich vám právě přinášíme.

Mohl bych říct, že je to prostě škola, takže to byla nuda. To někdy sice ano, ale bez školy bych nikdy nepotkal tolik skvělých lidí, neprožil tolik zajímavých věcí a nenavštívil spoustu míst. Já osobně si myslím, že se svými spolužáky vycházím dobře a s každým se v rámci možnosti bavím. Když se ohlédnu za minulými roky, tak jsem měl celkem problém se nějak víc bavit s někým jiným než s mými dlouholetými kamarády, ale když jsem si na ně zvykl, už to bylo v pohodě.

Covid nám vzal skoro 2 roky, které jsme se spolužáky mohli strávit spolu a lépe se poznat. Jenomže ten čas už nikdo nevrátí a nám nezbyvá nic jiného, než to dohnat teď, proto doufám, že budeme moc ještě vyrazit na další výlety a klidně i vícedenní. Těch devět let tady jsem si hodně užil a doufám, že to tak budu mít i na mé další škole.

Viktor Ott

Stále si nedokážu představit jak rychle ty roky plynou. Nedávno mě maminka vedla do 1. třídy, a teď po letních prázdninách nastupuji na střední školu. Musím přiznat, že z toho mám smíšené pocity, jít na novou školu, mít novou třídu, poznat nové lidi, atd. Těším se na novou školu, ale budou mi chybět spolužáci a zážitky, které s nimi sdílím. Na všechny budu ráda vzpomínat, samozřejmě i na učitele a učitelky. Ne pokaždé to s námi měli jednoduché, ale hlavně je, že to s námi vydrželi.

Michaela Krajčová

Na tyto čtyři roky strávené ve škole budu vzpomínat dobře. Se spolužáky jsme si toho, i přes momentální pandemickou situaci, prožili dost. Všichni jsme se seznámili na adaptačním kurzu, který probíhal v šesté třídě. V sedmé třídě jsme jeli na lyžák, kde jsem se naučil lyžovat a taky jsem se tam seznámil se žáky ze starších tříd. Moc jsem si to užil.

V osmé třídě to všechno začalo, poprvé jsme zažili online výuku v plné palbě. Měli jsme jet na několik výletů, ale kvůli té pandemii se to všechno zrušilo a učili jsme se z domu. Nejdřív jsem si říkal, že to je dobré, když nemusím nikam chodit, časem jsem ale zjistil, že mi chybí chodit do školy a chybí mi se každé ráno střetávat se svými spolužáky před školou. Naštěstí teď v deváté třídě se začalo znova chodit do školy a všechno

je při starém. Jsem rád, že můžu vidět své spolužáky a jsem rád, že mohu chodit do školy.

Až ale ze školy odejdu někam dál, bude se mi strašně moc stýskat nejen po spolužácích, ale také po učitelích, které jsem si za ty čtyři roky oblíbil. I přes všechno to zlé, co se mi ve škole stalo, vždy budu vzpomínat na tuto školu v dobrém.

Tomáš Rybenský

Když jsem před 9 lety nastoupila do 1. třídy, měla jsem smíšené pocity. Spoustu dětí jsem sice znala ze školky, ale přesto... Budeme dobrý kolektiv? Budeme si navzájem pomáhat a respektovat? To vše se mi honilo v mé malé hlavičce. Obavy byly zbytečné. Dostali jsme hodnou paní učitelku, díky které jsme se naučili číst, psát a počítat. Stala se z nás dobrá parta, kterou sice narušil příchod nových spolužáků ze Zlechova. Adapták nás, ale stmelil. Zažili jsme spolu spoustu legrace. V 7. třídě jsme byli na lyžáku, na který se nedá zapomenout. Na karneval, kdy všichni včetně

učitelů byli v převlecích, nebo na spolubydlící Marušku, která nám mluvila ze spaní. 8. třída byla na nic. Díky covidu jsme měli distanční výuku. Vůbec jsme se neviděli, jen si volali.

Devítka je pro mě náročná, ale to asi pro všechny. Čekají nás přijímačky na vysněné školy. Tak doufám, že to zvládneme. Také nacvičujeme polonézu, na kterou se všichni těšíme. Z důvodu covidu je přesunuta na květen.

Když jsem v září nastoupila do 9. třídy říkala jsem si - Konečně poslední rok! Čas běží a já si pomalu uvědomuji, že mi naše třída bude chybět. Bude mi chybět sranda o přestávkách. Společně zážitkyMěla jsem fajn spolužáky i učitele..... Něco končí a něco začíná...

Veronika Pochylá

Děkujeme paní učitelce třídní za spolupráci při výběru prací a určitě i jménem celé třídy za to, že jim byla po několik let trpělivým průvodcem v této etapě životní cesty.

POZVÁNKA

Každoroční Školní ples bohužel díky covidovým opatřením nemohl proběhnout ani v letošním roce. Devátáci ale o svůj velký večer nechtěli přijít a společně s paní zástupkyní vymysleli netradiční řešení. Jasně, klasická plesová sezóna už je tatam, ale proč si nezaplesat třeba v květnu? Vždyť pro setkání v milé společnosti není žádný termín překážkou. Takže, připravte si nóbl šaty, naleštěte polobotky, uvažte si kravaty a na sobotu 28. května si nic neplánujte. Budeme moc rádi, když od nás přijmete co nejsrdčejší pozvání na Májový rodičovský ples naší školy.

ZŠ a MŠ Tupeszy, obze Tupeszy

Vás srdečně zvz na

MÁJOVÝ RODIČOVSKÝ PLES

pořádaný

28. května 2022 v 20:00hod v tělocvičně ZŠ Tupeszy

K tanci a poslechu hraje kapela Madison

Cena vstupenky + místenky 150,- Kč (K zakoupení v místní ZŠ) Tombola a občerstvení zajištěno

LYŽÁK PO DVOU LETECH

V téhle těžké covidové době bohužel nemůžeme plánovat nic dopředu. Ale naše škola, a hlavně pan učitel Koubek to riskli a naplánovali nám nejlepší lyžák na světě. 27. února 2022 sedmá a pár dětí z osmé třídy odjeli na lyžařský kurz do Karlova pod Pradědem. Vyjžděli jsme v neděli v půl druhé. Náš výlet začal malou nehodou pana autobusáka, který se ztratil v Osvětimanech. Zapomněla jsem říct, že s námi na výlet vyrazila i 7. a 8. třída z Osvětiman. Ze začátku jsme nebyli úplně nadšení z toho, že tam budou i cizí děti, ale nakonec bylo vážně super poznat nové přátele. Autobus dorazil do Tupes asi o patnáct minut později. Asi 2 hodiny cesty autobusem byly skvělé. Zpívali jsme, povídali si atd. Když jsme dorazili na místo vybalili jsme se, vynesli lyžáky a lyže a šli na večeři. Popravdě? Mě jidlo úplně nechutnalo. Možná mám vysoké nároky, protože moje maminka vaří luxusně. V neděli večer nám pan učitel Koubek udělal prezentaci o výbavě a výstroji na lyže. Poté jsme se seznámili s pravidly a programem celého kurzu. My se spolubýdlyci jsme šly první den spát asi v 1:30 ráno a vstávaly jsme v 6:30. Ráno jsme šli na snídani. Snídaně byla docela dobrá, měli jsme švédské stoly - já jsem si vždycky dala rohlík s Nutellou. Poté jsme vyrazili na svah. Sjezdovky byly super, ale bohužel bylo moc lidí, takže jsme stále čekali ve frontách. Ve 12:30 jsme měli na chatě oběd, poté jsme si dali krátkou přestávku a vyrazili jsme zpátky na svah. Takhle se to opakovalo celý týden kromě středy a pátku. Ve středu

nám dali možnost vyrazit na procházku do malé Morávky, ale kdo chtěl lyžovat mohl jít. V pátek jsme šli na sjezdovky pouze ráno. Dny utíkaly hrozně rychle. Všichni byli moc dobří, ale pan učitel Vašíček byl moc přísný. Pondělní program měli na starosti kluci osmáci z Tupes. Vymysleli, že si skoro v 50 lidech zahráme „židličkovanou“. Bylo to brutální. Já jsem ale vyhrála. Jako výhru mě pozval pan učitel Vašíček do hospody na pohár - dala jsem si zmrzlinu s horkými jahodami. Další hru jsme hráli tzv. svlékanou a oblékanou. Rozdělili nás do týmu, museli jsme zvolit jednoho člena za věšáka. Oblékat na něho naše oblečení. Vyhrál ten, kdo měl na sobě nejvíce kusů hader. Lyžování bylo prostě bomba, hlavně jsme měli krásné počasí. Úterní večer měli na starost osmáci z Osvětiman. Hráli jsme „nikdy jsem“. Dozvěděla jsem se mnoho zajímavých informací o mých spolužácích. Po chvíli se přidali i pánové učitelé. Využili toho a ptali se nás na velice zákeřné otázky. Ve středu jsme měli odpočinkový den. Jak už jsem říkala, měli jsme na výběr mezi procházkou a lyžováním. My jsme měli za instruktora pana učitele Vašíčka, který nám nedovolil jít na procházku. Středělní večerní program byl taky moc fajn. Přednášku měla na starosti paní učitelka Gabrielová. Připravila si prezentaci o obloučcích. Hry měli vymyslet osmáci z Osvětiman. První jsme hráli „vymění se ten kdo“. Pravidla byla velmi jednoduchá. Položila se otázka a kdo danou věc někdy udělal, musel si vyměnit místo

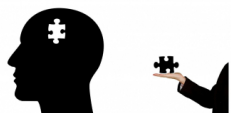

s kamarádem. Na koho nezůstala židle, pokládal otázku. Druhá hra byla „disk“. Doprostřed kruhu šel člověk, zatočil diskem, řekl jméno a daný člověk musel co nejrychleji vyběhnout a chytit disk do té doby, než spadne na zem. Pokud se země dotkne, přijde pusa nebo facka. A přišel čtvrtek. Naše skupina ráno lyžovala s panem učitelem Koubkem, se kterým jsme trénovali na odpoledním slalom. Postavili jsme se do řady a navzájem jsme se objížďeli. Měla jsem velký strach, aby do mě někdo nenapálil nebo do někoho jiného. A co se nestalo? Ondra K. nás všechny zvalcoval. Sjeli jsme na oběd v půl jedné jako každý den. Pak přišel slalom. S ním byl trochu problému, ale naši skvělí učitelé vše zvládli. Než to nachystali, měli jsme volné jízdy. Všichni jsme dojeli ve zdraví do cíle a najednou odbyly čtyři hodiny, a to znamenalo konec lyžování. Šli jsme na poslední večeři, která byla z celého týdne nejlepší. Po večeři jsme chvíli odpočívali a pak jsme to rozjeli na chodbě. Zpívali jsme, dělali kotouly (doma jsme se divili, že nás bolí záda), tančili a dělali kraviny na křeslech. Ale to bohužel taky muselo skončit.

Oblékli jsme se do masek a šli do společenské místnosti a započal nejlepší večer v roce 2022. Všichni jsme představili naše luxusní masky. Já jsem šla za jeptišku. Všichni jsme byli krásní. Ze začátku se všichni styděli tancovat, ale rozjeli jsme to. Nejlepší DJ nám pouštěl super písničky - ploužák, staré hitovky, letní bomby atd. Na diskošce vznikly i nové páry, byla to sranda je sledovat. Páni učitelé s námi tančili. Pan učitel Vašíček měl skvělou masku, šel za modelku. A tohle taky skončilo. Tančili jsme až do půl druhé do rána a byli jsme šíleně unavení. Ráno jsme posnidali a vyrazili naposledy lyžovat. Měli jsme volné jízdy. Dojeli na chatu, poobědvali, sbalili se a vyrazili domů. Cesta trvala necelé dvě hodiny i s přestávkou na benzínce. Dojeli jsme do Tupes se slzami v očích z toho, že je konec. Jestli to někdo čte, kdo tam s námi byl, moc vám děkuju. Hlavně děkujeme pánům učitelům a doufáme, že nás vezmete i příští rok.

autor článku:
ANNA GABRIELOVÁ

Pod lavicí

Občas si nevíte rady, jak si zapamatovat nějaké učivo? V tomto článku vám poradím!

◆ Nahrajte si, co se máte učít do záznamníku a pak si to poslouchejte.

◆ Zkuste si z učiva vytvořit říkanku či básničku.

◆ Když si nemůžete zapamatovat nějaké slovo, zkuste si jej přizpůsobit k jinému slovu.

◆ Jestli je něco, co si nemůžete zapamatovat žádným způsobem, zkuste si vzít papír a na něj vypsát otázky a z druhé strany odpovědi. Když půjdete kolem, řekněte si pár otázek a poté se podívejte na správné řešení.

autor článku: LUCIE
MÁČALÍKOVÁ

První jarní den

Jaro je jedno ze čtyř ročních období. První jarní den začíná 20. března.

Velikonoce jsou nejvýznamnějším křesťanským svátkem. Pečou se beránci, velikonoční nádivka, barví se vajíčka, kluci pletou pomlázky z vrbového proutí a o Velikonočním pondělí chodí mrskat dívky, aby byly po celý rok zdravé.

Mezi pranostiky, které paří k jaru, zmiňme ty nejdůležitější: *Na svatého Řehoře čáp letí od moře.*

Je-li v březnu dešťů mnoho, neúroda je pak z toho. Březen - za kamna vlezem, duben ještě tam budem.

1. května si pár stoupne pod rozkvetlou větvíčku třešně a políbí se. Žena, které je políbená, tak je celý rok krásná a přitažlivá.

autor článku:
EVA OSLZLOVÁ

SV. VALENTÝN

Svatý Valentin byl pravděpodobně římský kněz, biskup, který roku 269 zemřel mučednickou smrtí.

Svátek všech zamilovaných sahá až do dob antického Říma.

V předvečer tohoto dne byly ve starověkém Římě do „urny lásky“ vloženy lístečky se jmény

dívek. Každý mladý muž potom tahal lísteček a dívka, jejíž jméno si vytáhl, se měla stát jeho milou.

V kalendáři má svátek 14. února. Valentýn vzdoroval vládci a tajně oddával mladé páry. Byl zatčen a později popraven právě 14. února.

Legenda také říká, že tento den začal být známý jako Den svatého Valentýna až díky knězi Valentýnovi. Claudius II., vládce Říma, zakazoval svým vojákům, aby se ženili nebo jen zasubovali. Báł se, že by chtěli zůstat doma u svých rodin a nešli do boje.

K Valentýnu se váže celá řada zvyků, které pomalu pronikají

i do českého prostředí - a to zejména pod tlakem obchodníků. Jedná se především o společnou oslavu svátku zamilovanými páry, darování valentýnských přáníček ve smyslu vyznání lásky (Valentýnky) nebo uzamykání zámečků lásky, které původně s Valentýnem ale nesouvisí. Není bez zajímavosti,

že právě období Valentýna každoročně zvedá poptávku po visacích zámečcích, na což reagují také výrobci, kteří nabízejí visací zámečky s valentýnskými motivy.

autor článku:
ELIŠKA FOLTÝNKOVÁ

Najdi 10 rozdílů ...

... máš je?

Aprílové žertíky

Apríl! Známa a mnohdy zcela neškodná hláška, kterou nás v dobrém vytrestají naši známí.

Aprílem označujeme první dubnový den. Ten je obecně spojen s nejrůznějšími vtípkami a žertíky, kterými se snaží lidé pozlobit kamarády a známé. Ale víte, odkud se tento svátek vlastně vzal?

Tradice aprílování sahá až někdy do 16. století. Původem by mohl být jeden z iránských svátků. V Evropě se tato tradice objevila ve Francii v roce 1564, odkud se později dostala i k nám. Francouzi tento den nazývají *poisson d'avril*. Je to podle vtípku, kdy děti připevňují rybu

(poisson) vystříženou z papíru někomu na záda.

K nám se aprílové žertíky dostaly právě z Francie a první zmínky se datují k roku 1690. Dříve se v tento den známým posílaly třeba vtipné nápady na vypůjčení nebo nákupy neexistujících věcí jako ohýbák na cihly, bublinka do vodováhy, mezery do žebříku, komáří sádlo, zaječí peří, rovnák zataček apod. V současnosti vtípky tematicky reagují na aktuální události.

Aprílu využívají hojně také novináři. Těm je v tento den povoleno vypustit tzv. kachnu, neboli hoax. Do médií se tak

dostávají kuriózní zprávy a nečekané informace. V záplavě vtípu se však často bohužel ztratí i zcela seriózní informace toho dne.

Důvodem vzniku tohoto svátku byla asi reakce na změnu ročního období ze smutné zimy

na slunečné a veselé jaro. Někteří lidé si pak neodpustí vtípky ani poslední den tohoto měsíce, ale to už tak rozšířeno není.

autor článku:
BARBORA KŘEMEČKOVÁ

Jak se příroda dočista pomátla ... aneb, co mi běží hlavou

Jednou jsem šel na procházku a viděl jsem, že je něco špatně. Vidím růst exotické ovoce místo starých dobrých jablek a hrušek. A to nebylo všechno. Místo okurků tu roste kiwano. Nevěděl jsem si rady. Zavola jsem tedy do Afriky mému kamarádovi. On mi řekl, že ji tam zase roste místo exotického ovoce a kiwana cosi divného a vůbec neví, co to je. Tak mi poslal fotku a já jsem hned věděl, co to je. Jsou to jablka, hrušky a okurky. Nevěděl jsem ale, co se stalo. Bylo léto, jenže začal padat sníh. Co budu dělat? Měl jsem se vyhrívat na sluníčku a teď mi tady chumelí a už je půl metru sněhu. Přemýšlel jsem a do toho mi na hlavu začaly padat kroupy velké jak kokosák. Hned jsem věděl, že bude zle. Ve škole jsme se totiž nedávno učili o tornádu a vím, že když se dotkne země, tak začnou padat kroupy jako zvon. Šel jsem o kousek dál a už jsem ho viděl. Bylo asi stupně F4, vítr přesahoval rychlost 400 km/h. Musel jsem se schovat v nedaleké jeskyni, která

smrděla jak zápřtek. Byla celá žlutá. Chtěl jsem si zapálit oheň, ale měl jsem vlhké sirky. Tak jsem ho rozdělal dvěma žlutými kameny. Když jsem o ně tůknul, vzplanulo mi to v ruce. To nejsou zkamenělá vejce, ale síra. „To je špatně,“ řekl jsem si. Když je to síra, tak musím rychle uhasit ten oheň. Tak jsem ho přikryl igelitem, který sem odhodili lidé. „Helemese, tornádo přešlo,“ řekl jsem si. Jsem venku a vidím masožravou rostlinu. „Jéé, utíkejte.“ Víím, že ani masožravé rostliny nemají rády sůl. Zaběhl jsem proto do solné jeskyně a vzal jsem krystal soli, potřel jsem tím rostlinu a už z ní bylo seno pro králíka seno. Ten si pošmákne. Ale teď zase něco cítím - tady něco smrdí a připomíná mi to hovínko! Už to vidím - opičí hovínko. Však nejsem v pralese! Vlastně jsem, ale v českém Boubínském a tady opice nežijí. To je hrůza! Dobrý den, pane orangutane, uáúúá. A proč teď vidím mou praprababičku, vždyť zemřela

před 150 lety. Asi se stalo i něco s časem. Pravděpodobně mám jen vidiny. Asi už z toho všeho blouzním. Na uklidnění jsem si zašel do cukrárny, kde jsem nic nekoupil, protože nic neměli. Paní cukrářka mi říkala, že jim došel cukr, protože neroste cukrová řepa. Já se z toho zblázním. Ale teď mě napadlo, jestli nemají ty zblázněné rostliny něco s genetikou, jestli nezmutovaly. Utrhl jsem jedné rostlině list a dal jsem ho pod mikroskop. Zjistil jsem, že obsahuje plast. Řekl jsem: „ahá, tak to je ten problém“. Musím vytvořit lék, ale z čeho? Víím, že plast ničí aceton, tak jsem to

zkusil. Rostliny jsem postříkal plnou nádrží acetonu. A jak jsem začal stříkat, začalo se měnit celé prostředí. Na jabloních rostla zase jablka, na hrušních hrušky, v Africe zase exotické ovoce a kiwana a opice byly na správném místě. „Ahá, tak ten plast narušil rostliny a narušil ekosystém planety. Konečně si můžu dopřát odpočinek. Ale vy, děti, se snažte starat o přírodu. Je to moc důležité. Jinak se příroda znovu zblázní.“

autor článku: MARTIN MICHALEK

MDŽ dříve a dnes

Jak a kdy se slavil tento svátek v minulosti? Úplně první zaznamenaný Den žen se konal 28. února 1909 v New Yorku. Uspořádala jej Socialistická strana Ameriky. Přesné datum ale stanoveno nebylo - a tak se v dalším roce slavil Mezinárodní den žen v Rakousku, Dánsku, Německu a Švýcarsku až 19. března. Až v roce 1913 bylo stanoveno, že MDŽ se bude konat vždy 8. března, právě jako připomínka newyorské stávký z roku 1908.

Dříve např. ženy z Itálie dostávaly žlutou květinu mimózu od mužů jako vyjádření díky a ženy z České republiky v době komunismu zase rudé karafiáty. MDŽ si oblíbily také Turkyňe. Absolvuji různé společenské akce, i v restauracích, kde jsou 8. března vyhlášené „parby“ bez přítomnosti mužů.

Dnes se tento svátek slaví podobně jako v minulosti, ženy dostávají od mužů květiny nebo třeba bonboniéru.

autor článku:
MARKÉTA KAŇOVSKÁ

Mezinárodní den žen (MDŽ), připadající každoročně na 8. března, je mezinárodně uznávaný svátek uspořádaný k výročí stávký newyorských švadlen v roce 1908. Kvůli stávce za rovnoprávnost a volební právo pro ženy byly některé ze švadlen propuštěny z práce. V České republice je svátek od roku 2004 významným dnem. Svátek žen byl poprvé slaven 28. února 1909. Od roku 1975 je svátek oficiálně uznán Organizací spojených národů.

DEN ZEMĚ

Den země se slaví 22. dubna a je to celosvětová událost zaměřená na propagaci a podporu ochrany životního prostředí. Poprvé se slavil Den země v roce 1970 ve Spojených státech amerických a účastnilo se ho celkem 20 milionů Američanů. Tento svátek je koordinován organizací Earth Day Network. V České republice se začal slavít již v roce 1990. Dnes slaví Den Země víc než miliarda lidí ve více než 193 státech světa a stal se tak největším sekulárním svátkem, do kterého jsou zapojeni lidé společně bez ohledu na původ, víru či

národnost. John McConell dokonce vytvořil vlajku ke svátku dnu země. Před dvěma lety v roce 2020 jsme slavili padesáté výročí tohoto svátku. Je opravdu fajn, že se tento svátek drží, většina ho slaví a hlavně, že bojujeme za naši zemi. Pro naši zemi musíme dělat následující: neplýtvat vodou, recyklovat, nekupovat zbytečné plasty, a rozhodně neházet odpady například do lesa.

autor článku:
BARBORA KOCOURKOVÁ

Tradiční velikonoční pokrmy

JIDÁŠE

Jidáše je druh sladkého pečiva z kynutého těsta. Dle tradic se mají jíst na Zelený čtvrtek. Lidé věřili, že kdo sní jidáše za svítání, bude zdravý jako rybička. Svým tvarem mají připomínat svinutý provaz, na kterém se oběsil apoštol Jidáš.

MAZANEC

Jako je na Vánoce populární vánočka, na Velikonoce je to mazanec. A když ho připravíte sami doma, bude to ještě větší pochoutka. Mazanec je vláčný, dozlatova upečený bochník vonící máslem a plný rozinek. Název vznikl zřejmě zkrácením slova „pomazanec“, tak se říkalo pečivu, které se před pečením potírá vajíčkem.

SLADKÝ BERÁNEK

Beránek vznikl jako symbol dříve rozšířeného skopového masa. Je tvořen ze sladkého těsta, ve kterém se často nachází sladké želatinové kousky nebo třeba rozinky. Z vrchu bývá často politý čokoládou.

JEHNĚČÍ MASO

Jehněčí maso symbolizuje příchod jara, Velikonoce a také upřímnost a čestnost. Ač je ve staročeské kuchyni tradičním masem, v naší době lidé váhají nad přípravou

autor článku:
ANNA GABRIELOVÁ

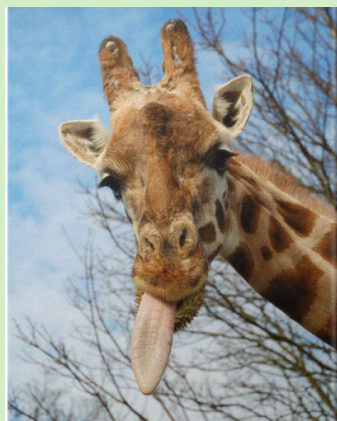
Velikonoce

Velikonoce jsou nejdůležitějším svátkem křesťanů, který oslavuje zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Zároveň jsou svátkem lidových tradic spojených s vítáním jara. Jedná se o pohyblivý svátek, což znamená, že nemá v kalendáři pevně dané datum. Jejich termín závisí na prvním úplňku po jarní rovnodennosti a vychází vždy v rozmezí měsíců března a dubna. V křesťanském pojetí jsou Velikonoce několikadenní svátky počínající Zeleným čtvrtkem, přes Velký pátek až po Bílou sobotu. Tyto dny mapují dle Bible události zatčení, ukřižování a vzkříšení Ježíše. Křesťané si tyto skutečnosti připomínají při dlouhých obřadech. Zelený čtvrtek dle tradice připomíná poslední večeři Ježíše před jeho zatčením a lidé si v ten den dopřávají nějaké zelené jídlo. Velký pátek je u nás dokonce uznaným státním svátkem a připomíná ukřižování Ježíše. V tento den drží křesťané půst a nepracují s hlinou. Vrcholem je potom Bílá sobota, kdy si církev při nočním obřadu připomíná zmrtvýchvstání. Boží hod Velikonoční už je jen nedělním

vyvrcholením této skutečnosti. Součástí těchto dnů je také tradice, kdy tzv. „zvony odlétají do Říma“. Ve skutečnosti to znamená, že žádné zvony na chrámech v tyto dny nezvoní a místo nich po vesnicích v určených časech chodí obchůzkou klepači, hrkači a řehtači. Zvony po třech dnech zazní znovu až při sobotním nočním obřadu. Velikonoce jako svátky jara v nekřesťanském pojetí se slaví především v neděli a pondělí. Pro tyto dny jsou typické zvyky, které oslavují probouzející se přírodu a její plodnost. Domy si vyzdobujeme typickými symboly jara - kuřátky, zajíčky, větvičkami kočiček, vajíčky, beránky, jarními kytičkami apod. V pondělí chlapi obcházejí vesnici s pomlázkou z vrbových proutků, kterými šlehají dívky, aby byly celý rok zdravé, svěží a pružné jako sám proutek. Děvčata jim na oplátku pomlázku zdobí barevnými stužkami a jako výslužku jim dávají malovaná vajíčka. Ať už je u vás pojetí jakékoliv, užijte si tyto svátky po čase opět se vším, co k nim patří.

autor článku:
BARBORA KŘEMEČKOVÁ

ZAJÍMAVOSTI O ŽIRAFÁCH

cm. Tradičně se rodí pouze jedno mládě, výjimečně dvě. Mládě je odstaveno ve 12 - 16 měsících. Hmotnost samice je kolem 700 - 1000 kg a samec váží 900 - 1200 kg. Jejich délka je okolo 450 - 570 cm včetně ocásku. Za dospělé se považují žirafy ve 3 - 5 letech. Délka jejich života je kolem 20 - 25 let, v lidské péči až 28 let.

Žirafy mají velmi dobrý zrak a díky své výšce snadno zaznamenávají jak nebezpečí, tak i příslušníky svého druhu. Žirafy si taky někdy i lehnu, je pro ně však obtížné zase vstát. Žirafy mají na hlavě růžky, přičemž samci je mají větší než samičky. Žirafy žijí v Africe jižně od Sahary, zvláště ve východní a jižní Africe. Podle vzhledu rozeznáváme až devět poddruhů lišících se zbarvením.

Tak snad už víte o žirafách všechno. Takže až uvidíte v ZOO žirafy, tak si vzpomenete na tento článek.

autor článku:
KLÁRA KŘEMEČKOVÁ

Žirafy mají poměrně dlouhé jazyky. Je to proto, že mají rády nějaké dobré lístečky a na ty si musí dosáhnout. Žirafy na první pohled zaujmou svým krkem. Jak už jsem zmínila, také dlouhý krk mají kvůli tomu, aby mohly jíst listy. Ale ve stoje také pijí - prostě se jen sehnou. Tělo neuloží ani při spánku - spí totiž ve stoje.

Malé žirafky (mám na mysli mláďata) jsou velmi roztomilé. Už jako mláďata mají poměrně dlouhé krky. Březost samice trvá 434 - 465 dní a žirafí mláďata se rodí živá a po narození měří 180

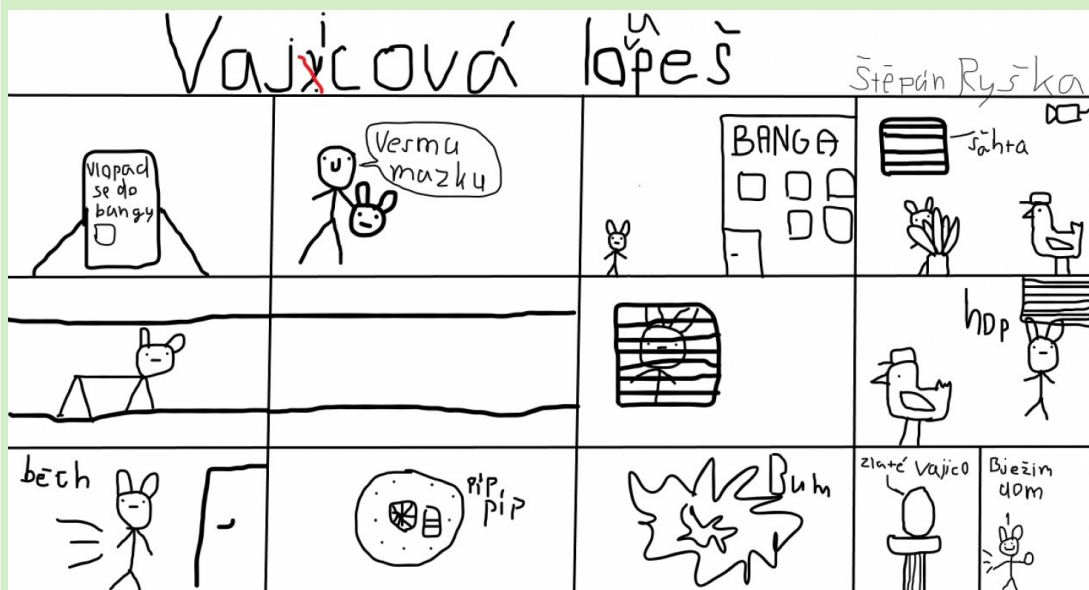
Velikonoce s vtipem

Jedním ze symbolů Velikonoc jsou zcela jistě kraslice. Technik, kterými je můžeme zdobit, je nespočet. Ne každý je ale takový tvořivec a přesto by si kraslice

rád nazdobil. Co takhle se pustit do těchto vtipných kraslic? Když už nic, tak s nimi alespoň pobavíte :)

Komiks

Dostal jsem zadání - „udělej nějaký tematický komiks“.

Tak dobře, ale udělám to trochu po svém.

téma - VAJÍČKA

zápletka - LOUPEŽ

vtipný prvek - ČEŠTY(I)NA

Jdu na to. Jeden večer a je hotovo.

Redakci to prošlo. Hurá.

Snad mě potom paní učitelka z češtiny za můj výkon neukamenuje. Fakt to je schválně :)

autor článku:
ŠTĚPÁN RYŠKA

Recenze PC her

PORTAL

Zdravím vás u další recenze. Dnes se podíváme na logickou hru Portal 1.

Shrnutí hry: Portal 1 je logická hra, kde je vaším úkolem dostat se pomocí „portálové pistole“ přes testovací místnosti.

Příběh: hlavní postava Chell se probouzí ve zvláštní kóji na neznámém místě. Poté se jí ozve neznámý ženský hlas. Chell posléze zjistí, že patří umělé inteligenci GLaDOS, která jí požádá, aby se zúčastnila

testu. Chell souhlasí a GLaDOS jí dává portálovou pistoli. Bohužel Chell netuší, že GLaDOS nemá nejlepší úmysly.

Hodnocení: Hru jsem nikdy nehrál, ale znám ji z videí. Její zajímavost spočívá v tom, že to je logická hra, což se mi osobně líbí. Takže podle videí hodnotím 8/10.

Datum vydání: 22.října 2007

Vývojář: Valve Corporation

Žánr: Logická FPS

Platformy:

Windows, Mac, Playstation 3, Xbox 360

Herní mód: Hra pro jednoho hráče

Doporučený věk: 12+

autor článku:
ŠTĚPÁN RYŠKA

TAJNÁ INDICIE

Toto místo v okolí Tupes určitě každý z vás zná a určitě tam někdy i byl. Stačí vyjít jen kousek za poslední domy a už jsme v přírodě. Při pátrání by vám mohl pomoci pohled

na kopce v pozadí. Tak už víte?

autor článku:
KLÁRA KŘEMEČKOVÁ

Chov štíra u nás doma

Spousta z vás už o mně ví, že se věnuju chovu nejrůznějších terarijních tvorů. V pokoji mám zatím dva hady, pagekona, žabku, strašilky nebo isopody. Jedním z posledních přírůstků je i štír. Pokud uvažujete o pořízení, mohly by se vám hodit základní informace.

Proč zvolit zrovna chov štíra?

Jejich chov je vcelku nenáročný (krmení, požadavky na prostor ...).

Jeden z nejchovanějších rodů je heterometrus.

V mém chovu se nachází Veleštír Petersův, latinsky

Heterometrus Petersii. Zpravidla dorůstá do délky 15 cm. Je toxicky nevýznamný (to znamená, že zdravému člověku jeho jed nic neudělá). Jed používá zřídka, spíše na paralyzování potravy. Loví svými mohutnými klepety.

Terárium a vybavení

K ubytování můžeme zvolit terárium, box nebo fauna box. Já chovám svůj jeden exemplář v 9 litrovém boxu a myslím si, že mu to stačí. Při chovu více jedinců zvolte větší box! Jako podestýlku používám lignocel s pískem nebo terarijní rašelinu a udržuji 70% vlhkost. V teráriu mám i úkryty, v mém případě březovou kůru. Také nesmím zapomenout na napáječku, ve které se štír nesmí utopit.

Potrava

Volíme podle velikosti štíra. Krmíme šváby (mohou být argentinští, čoko, syčiví a turkmenistánští), cvrčky nebo červy.

autor článku:
JAN KADLČÍK

„Pan Dakar“ ... legenda jménem Karel Loprais

Český automobilový závodník a šestinásobný vítěz v Rallye Dakar v kategorii kamionů, Karel Loprais, se narodil 4. března roku 1949. Svoji kariéru započal jako osmnáctiletý mladík, kdy začal pracovat ve firmě Tatra Kopřivnice. Začínal jako dělník, později pracoval jako automechanik a zanedlouho se stal testovacím jezdcem s Tatro T-815, se kterou najezdil přes tisíc kilometrů v Libii. Když se již zmíněná firma Tatra rozhodla zúčastnit Rallye, prošel díky svým zkušenostem výběrovým řízením. Prvním závodem pro něho byl Dakar v roce 1986, kdy usedl za volant jedné ze dvou tatrovek 815 6x6. Bohužel v tomto závodě nedopadli dobře a skončili mimo soutěž. Prvním úspěchem se stalo druhé místo v roce 1987, kdy opět seděl za volantem. Rok nato, kdy byla použita vylepšená Tatra, vyhráli spolu s Radkem Stachurou druhé místo. V roce

1989 se závod nekonal z důvodu tragické nehody ADF. Od roku 1990, kdy se již závod znovu konal, však musely vozy splňovat přísné předpisy. V podstatě šlo o sériově vyráběné tatrovky s přeplňovaným motorem v12. S těmito vozy vyhrál dvakrát čtvrté místo (1990, 1991) a jednu bronzovou medaili (1992). Dále pak vyhrál v letech 1994, 1995, 1998, 1999 i 2001, zatímco v letech 1996, 2000 a 2002 obsadil druhé místo. Po takto dobře zajeté sérii se bohužel stala vážná nehoda. Posledním závodem Karla Lopraise se stal ročník 2006. „Pan Dakar“, jak mu lidé přezdívali, nás opustil 30. prosince 2021. Čest jeho památce. V jeho stopách pokračuje jeho synovec Aleš Loprais,

autor článku:
JAN KADLČÍK

Velikonoční symboly

Velikonoce jsou spojovány s vajíčky, pomlázkou, beránkem a zajíčkem. Ale proč? V tomto článku vám vysvětlím historii a důvod, proč k Velikonocům patří. Některé sem patří hlavně kvůli křesťanským zvykům a tradicím.

Jako první jsou vajíčka. Ta mají symbolizovat nový život, zrození, ale i smrt. Vajíčka se nejčastěji zdobila různými technikami maleb nebo také slámou a provázky. Takovýmto vajíčkům se říká kraslice. Ozdobená vajíčka se dávají jako výsluška koledníkům. I když v poslední době jsou spíše obdarovávaní sladkostmi, čokoládou nebo třeba penězi.

Pomlázka - bez té by Velikonoce nemohly být. Chlapci s ní chodí na pomlázku/koledu k děvčatům. Plete se z vrbových větvíček, protože jsou pružné a rostou začátkem jara. Pružnost a mládí má také předávat. Pomlázka se zdobí na konci barevnými stužkami. Dříve bylo také „odplatné úterý“, kdy jim děvčata pomlázku vracela. Škoda, že se tato tradice částečně zrušila. Bylo by to fajn.

A teď něco, co máme všichni rádi - beránek. Piškot ve tvaru beránka je symbolem nevinného a poslušného Ježíše Krista. Stejně jako beránek byl obětí. Každý by ho měl mít na Velikonoce na stole - ať už domácího nebo kupovaného. Dříve se jedlo beránčí maso, ale to si nemohl dovolit každý, proto se pro zachování symboliky začal péct beránek dnešní podoby, tedy sladká verze. Může být udělaný z různých druhů těst a různě ozdobený.

Zajíček patří také k symbolům Velikonoc, ale hlavně jara obecně. Má symbolizovat skromnost a sebeobětování. Podobu zajíčka máme hlavně jako dekoraci nebo jako čokoládovou figurku. Najdeme ho také v Bibli ležet bílého u nohou Panny Marie jako symbol chudých. V některých zemích velikonoční zajíček roznáší vajíčka. Tato tradice vznikla proto, že ho lidé na jaře vidali okolo jejich obydlí, kde hledal potravu. Začali dětem říkat, že právě velikonoční zajíček jim nosí vajíčka.

V křesťanském pojetí jsou Velikonoce vnímány jako symbolické zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Hlavní symbolem je tedy kříž, na kterém byl Ježíš ukřižován.

autor článku:
ADÉLA KŘEMEČKOVÁ

Vtipy ze školních lavic

Paní učitelka volá Pepička: „Udělej bod ve středu kružnice.“ Pepíček nehybně stojí u tabule, paní učitelka říká: „Proč nepíšeš, Pepičku? „Ale dneska je pondělí!“

„Pepičku řekni dvě zájmena!“ „Kdo? Já?“ „Výborně Pepičku.“

Učitelka se otočí a začne křičet: „Kdo se pořád otáčí?“ „Země odpoví Pepíček.“ Učitelka se naštve: „Kdo to řekl? „Galileo Galilei“ odpoví Pepíček.

Pepíček sedí před školou a brečí. Přijde učitelka a ptá se ho, proč pláče. „Pan ředitel si zlomil nohu.“ „Neboj, on se určitě brzy uzdraví.“ „Já vím, ale všichni kluci ze třídy to viděli, jenom já ne!“

Před písemkou: „Doufám že, neuvidím nikoho opisovat.“ Z prostřední lavice se ozve: „Taky doufáme.“

Učitelka na chemii se ptá studenta: Co se vypaří stejně rychle jako voda?“ Žák krčí rameny, neví. Učitelka s povzdechem poznamená: „Vědomosti!“

„Tak co, Pepičku, jaký je váš nový učitel?“ „Hodný a zbožný tati.“ „Zbožný?“ Ano. Při každé mé odpovědi jenom říkal: Pane bože, pane bože.“

Pan učitel zadává ve škole slohovou práci na téma: Co bych dělal, kdybych byl majitelem velké firmy. Všichni se pustí do práce, jenom Pepíček nic. Učitel: „Proč nic nepíšeš?“ Pepíček: „Čekám na svou sekretářku!“

autor článku:
MARKÉTA KAŇOVSKÁ

TAHÁK pro vás připravili

Redakční rada
Mgr. Barbora Křemečková, šéfredaktorka
Barbora Kocourková, Eva Máčalíková, korektorky editoři, redaktori, fotografové:
Adéla Křemečková, Eliška Foltýnková, Jan Kadlčík, Ondřej Klofáč, Štěpán Ryška, Anna Gabriellová, Matouš Pospíchal, Klára Křemečková, Markéta Kaňovská, Eva Oslzlová

Externí redaktori tohoto čísla
Lenka Hejdová (foto - práce Fotografického kroužku), Eliška Tomaníková, Lucie Máčalíková, Martin Michalec

Tisk
Tiskárna HUDEC print, Buchovice

